

og ned til Sognefogden, skulle staa paa Pinde for disse Fruentimmer, som have uegte Børn. Det kan ikke godt være anderledes efter vor Lovgivning, og det skal jo ogsaa for disse Sagers Vedkommende vedblive at være saaledes efter dette Lovforslags § 5, som udtrykkelig udtaler, at det skal være Retsbetjentenes Sag at besørge det Fornødne til disse Vidrags Inddrivelse. Nu har jeg heller ikke Noget at indvende herimod; thi jeg erkjender, at det maa være saaledes; men jeg henstiller, om man ikke i disse Sager netop bør bruge saa faa Formaliteter som muligt, for dog ikke at gjøre Besværighederne og Vidtløftighederne større end høist nødvendigt, og hertil regner jeg rigtignok den Befaling, der er givet i Lovforslagets § 4, hvorefter der i hvert enkelt Tilfælde, altsaa for hver enkelt Aliminationsdag 28 Gange, skal gives en Forkyndelse ved Stævningmænd. Jeg tror, at man overhovedet bør skaarne Stævningmændene noget; thi det bliver virkelig ellers en Straf at være Stævningmænd, saa man maa dømme Folk til at overtage denne Bestilling. Naar man har modtaget Amtets Resolution, hvorved Vidraget er fastsat, eller hvorved et om Vidragets Størelse indgaaet Forlig er approberet — jeg forudsætter nemlig, at en saadan Approbation ogsaa fremtidig skal søges — og denne saa en Gang for alle forkyndes ved Stævningmændene for Barnefaderen, da forekommer det mig virkelig at være tilstrækkeligt. Naar den saaledes en Gang for alle er forkyndt for Barnefaderen, er han advaret tilstrækkelig, og de øvrige Forkyndelser, der bliver Tale om, synes da at kunne ske ved Sognefogden. Der er ikke Noget i Veien for, at Sognefogden giver Barnefaderen en Frist, og det sker ogsaa i Reglen nu, at han gaar til ham flere Gange; første Gang faar han et Løfte om, at han skal betale til en senere Tid, og saa kommer Fogden igjen, og saa fremdeles, og det er der ogsaa langt mindre Ulempe ved end hver Gang at hente Stævningmænd og lade dem løbe fra den ene Ende af Sognet til den anden. Sognefogden behøver man ikke at skaarne saameget, thi han er jo en lønnet Bestillingsmand, og det kan derfor ogsaa forlanges af ham, at han skal udrette mere Arbejde for den Børn, han faar, end der kan forlanges af Stævningmændene, der saa godt som Intet faae for deres Arbejde. Maaſke den ærede Minister hertil vil bemærke, at han jo dog ikke i denne Henseende har optaget noget Nytt i det her foreliggende Lovforslag, idet jo Forordningen af 2den Juni 1830 § 3 netop ogsaa for Underholdningsbidrags Vedkommende giver den udtrykkelige Forkrift, at der skal ske Forkyndelse ved Stævningmænd, for hver enkelt Gang et saadant Bidrag skal indtræves. At denne Forkrift eksisterer, maa jeg selvfølgelig indrømme, men jeg tror rigtignok, at man over hele Landet, og ikke alene i Sørv Amt, for længe siden i Praxis har emanciperet sig derfra, og

naar der nu saaledes har dannet sig en Praxis, hvorefter man nytes med een Gang for alle at sætte Stævningmændene i Bevægelse og de øvrige Gange overlader Alt til Sognefogden, da forekommer det mig, at der snarere ved en saadan ny Lov kunde være Anledning til at stadfæste en saadan Praxis og gjøre den lovlig end at udslette den, thi det er klart, at naar en ny Lov giver en udtrykkelig Forkrift, der gaar i modsat Retning, vil en saadan Praxis ikke staa sig. Jeg skal ved denne Leilighed tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Udpantningsgebyret i det Mindste i mange Tilfælde vistnok er vel lavt, for saa vidt det gjælder om at faae Folk til saa nogenlunde at betale i rette Tid. I Kjøbstæderne betales der kun 24 p. for enhver Udpantning foruden 12 p. til Vidnerne, og naar Sognefogden panter paa Landet, er det endnu billigere; men netop fordi det Beløb, man saaledes kan komme til at betale som Følge af, at man ikke har erlagt sine Afgifter i rette Tid, er saa lavt, bliver det mere og mere almindeligt, at Folk ikke betale i rette Tid. Naar der f. Ex. er Tale om at faae Statter ind, skal der gaa 3 Maaneber, efter at Forsaldstiden er kommen, inden Restancelisten indgives; efter at den er indgiven, vil der i Reglen altid gaa 14 Dage, inden Udpantning sker, og efter at denne er sket, skal der igjen gaa 6 Uger, inden Auktion afholdes, ja ofte er det nødvendigt, at det varer længere. Man kan altsaa i denne Tid beholde sine Penge og have Nytt, Renten og Behageligheden af dem, naar man blot som Deberlag derfor erlægger et ganske ringe Beløb. Naar dertil kommer, at det efterhaanden har udviklet sig saaledes, at man ikke anser det for en Skam at være opført paa Restancelisten, ja end ikke, at der gjøres Udpantning hos En, naar det blot er for offentlige Afgifter, saa vil man kunne forstaa, at det virkelig er næsten aldeles sædvanligt, at selv større Kjøbmænd og andre lignende Forretningsfolk i Kjøbstæderne undlade at betale før lige i det allerførste Dieblit, lige forinden Auktionen skal ske, og hvad Landbefolkningen angaar, for hvilken det vistnok ikke har saa meget at betyde at sidde inde med Pengene, saa er der dog en stor Fristelse for den til at vente, til Sognefogden kommer og henter Pengene, thi saa blive Folk fri for at reise til Amtstuen eller det Sted, hvor Amtsforvalteren nyder; man slipper altsaa let for Uleiligheden ved at betale sine Statter, thi man skal kun betale 16 St., fordi man ikke har betalt dem i rette Tid, og Sognefogden kræver i Reglen ikke engang dette Beløb. Den Uleilighed og Besvær, som forvoldes forskellige Embeds- og Bestillingsmænd ved, at Folk ikke betale deres Afgifter i rette Tid, er allerede af nogen Betydning, men der er ogsaa andre Ulemper derved, saasom den, at det Offentlige faar sine Penge langt senere, end det ellers vilde faae. Jeg skal derfor henstille, om der ikke, da det dog ses,